

Це найбільш ризикована стратегія тому, що в результаті її застосування може бути затрачена значна частина матеріальних та інших витрат. Однак ця стратегія, зазвичай, вирізняється успішним результатом.

Стратегія скорочення. Передбачає встановлення рівня нижче досягнутого в минулому (базисному) періоді. Ця стратегія найбільш характерна для екстреного антикризового управління.

Стратегія поєднання (комбінована стратегія) включає в різній комбінації елементи стратегій зростання і скорочення. Така стратегія націлена на об'єднання зусиль для позитивного результату. Ця стратегія так само, як стратегія скорочення, характерна для екстреного антикризового управління.

Враховуючи курс українських урядовців на децентралізацію вбачаємо необхідним поділ усієї сукупності можливих стратегій, з точки зору антикризового управління на дві групи:

1) стратегії, які направлені на попередження кризи на основі створення і розвитку конкурентних переваг територіальних об'єднань в рамках попереджувального антикризового управління;

2) стратегії, які забезпечують виживання в кризовій ситуації і мінімізацію потенційних втрат в рамках екстреного антикризового управління.

Оскільки, останні роки розвиток національної економіки України набув кризової динаміки, то очевидним стає застосування стратегії поєднання. Її дія має бути застосована в частині поступового відновлення територіальних одиниць за рахунок динамічного розвитку та переходу на співфінансування і подальше самофінансування.

Антикризова стратегія управління в умовах децентралізації – це довготривалий курс розвитку території, який визначає напрямки, масштаби, моделі та алгоритми дій територіальних об'єднань, які забезпечують вихід із кризової ситуації, відновлення, стабільне та ефективне зростання показників економічного розвитку громади та вцілому країни.

Чим гірше економічне становище території, тим більш ретельного критичного аналізу повинна піддатися його стратегія. Кризова ситуація територіального об'єднання є ознакою або слабкої стратегії, або її поганої реалізації, або того й іншого разом. Стратегія антикризового управління дає можливість вчасно розпізнати кризу і, враховуючи її особливості, знизити її гостроту. Хоча, сьогодні ми рухаємося в напрямі оцінки наслідків кризи та пошуку шляхів виходу з неї.

СКЛАД ТА КЛАСИФІКАЦІЯ НЕФІНАНСОВИХ АКТИВІВ УСТАНОВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Сторожук Т.М., канд. е. н., доцент

Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь, Україна

Поняття «нефінансові активи» відсутнє в НП(С)БОДС 101 «Подання фінансової звітності»[1], МСБО для державного сектору та їхньому глосарії. У

Керівництві зі статистики державних фінансів 2001 року [2] подано характеристики нефінансових активів: всі економічні активи, крім фінансових; вироблені нефінансові активи (основні засоби, запаси оборотних матеріальних засобів і цінності); всі невироблені активи. Це дозволило зробити узагальнення щодо визначення нефінансових активів: економічні активи нефінансового характеру, що включають основні засоби, запаси матеріальних оборотних засобів, цінності та невироблені активи [3,с.25]. Власне трактування нефінансових активів С.В. Свірко подано у редакції: «нефінансові активи – це економічні ресурси нефінансового характеру, контрольовані суб'єктом бухгалтерського обліку в секторі загального державного управління в результаті минулих подій, використання яких, як очікується, приведе до отримання економічних вигід у майбутньому. До їхнього складу входять основні засоби, нематеріальні активи, запаси, готова продукція, незавершені капітальні інвестиції, інші нефінансові активи» [3,с.25]. Погоджуємося з таким трактуванням без уточнення їх складу, оскільки воно співзвучне з визначенням активів за національними стандартами і зроблено акцент на їх нефінансовий характер та економічну приналежність.

Склад нефінансових активів доволі різноманітний і в різних нормативних документах представлений по різному. Відповідно до Керівництва зі статистики державних фінансів 2001 року [2,с.134] до нефінансових активів включають: 1. основні засоби (будівлі та споруди; машини і обладнання; інші основні засоби (активи, що культивуються, нематеріальні основні засоби); 2. запаси матеріальних оборотних засобів (стратегічні запаси, сировина та матеріали, незавершене виробництво, готова продукція, товари, інші); 3. цінності; 4. невироблені активи (земля, ресурси надр, інші природні активи, нематеріальні невироблені активи). У балансі ф.1-дс [1] нефінансові активи представлені статтями: основні засоби, інвестиційна нерухомість, нематеріальні активи, незавершені капітальні інвестиції, довгострокові біологічні активи, запаси, виробництво, поточні біологічні активи. За Планом рахунків[4] для обліку нефінансових активів передбачено рахунки: 10«Основні засоби», 11«Інші необоротні матеріальні активи», 12«Нематеріальні активи», 13«Капітальні інвестиції», 14«Знос (амортизація) необоротних активів», 15«Виробничі запаси», 16«Виробництво», 17«Біологічні активи», 18«Інші нефінансові активи». Враховуючи такий склад на практиці нефінансові активи класифікуються: за галузевою належністю (закладів освіти, науки, охорони здоров'я, культури, фізичної культури і спорту), за функціональним призначенням (основні, допоміжні), за матеріально-речовою формою (матеріальні, нематеріальні), за ступенем використання (діючі, недіючі), за належністю (власні, орендовані). У визначеннях, поданих в НП(С)БО 101 та 121 «Основні засоби» використовується поняття «оборотні та необоротні активи». Тому можна констатувати, що нефінансові активи поділяються на: необоротні та оборотні.

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція
(25-26 квітня 2018 р., м. Бердянськ)

Список використаних джерел

1. НП(С)БОДС 101 «Подання фінансової звітності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0095-11>.
2. Руководство по статистике государственных финансов 2001 года [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org/external/pubs/ft/gfs/manual/rus/index.htm>.
3. Свірко С.В. Розвиток оцінки нефінансових активів у бюджетних установах: історичні традиції та сучасні тенденції // Науково-практичне видання «Незалежний АУДИТОР».- №5(III), 2013.- С.23-34.
4. План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0161-14>.

НОВІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СВІТОВОЇ СФЕРИ ЕЛЕКТРОННОЇ ТОРГІВЛІ

Чернявський Б.О., аспірант

Вища соціально-економічна школа у Пшеворську, м. Пшеворськ, Польща

Важливою рисою сучасної міжнародної торгівлі є подальший розвиток електронної торгівлі. Так, до кінця 2018 р. загальний обсяг продажів інтернет-магазинів у всьому світі, за прогнозами, повинен досягти позначки в 2 трлн дол. США. Майже половина всіх продажів у сфері e-commerce, за підсумками 2017 р., припаде на Китай (47%). У грошовому вираженні це приблизно 900 млрд. дол. США. Таким чином, ця країна посяде перше місце в світі за рівнем продажів в інтернет-комерції, посунувши з цього місця США. Другий за величиною регіональний ринок у сфері інтернет-торгівлі – Північна Америка. У цьому році обсяг продажів у США та інших країнах цього регіону прогнозується на рівні 423 млрд. дол. США, демонструючи збільшення продажів на 15,6%. До 2020 р. загальний обсяг продажів в інтернет-торгівлі в світі має подвоїтися (рис. 1):

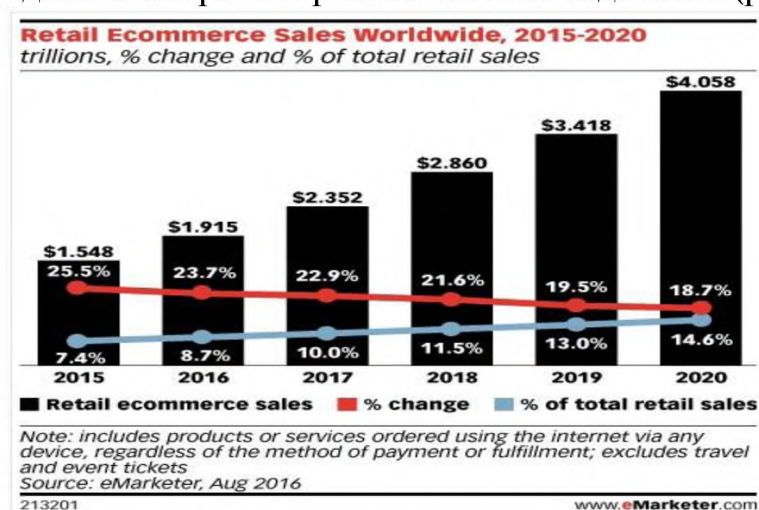

Рисунок 1 – Тенденції розвитку світової інтернет-торгівлі